

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 749/14
Дана 11.04.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Васиљевић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступају пуномоћници Драган Лазаревић, Весна Врдаљ и Марија Максимовић адвокати из Крагујевца, Николе Пашића 37, против туженог Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења број 580-02-2899/2013-11 од 16.12.2013. године, у предмету признавања својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије број 580-02-2899/2013-11 од 16.12.2013. године.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива понавља се поступак окончан решењем Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије бр. 580-02-356697-07 од 22.01.1998.године, ставом II диспозитива, укида се решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије рб. 580-02-356697-07 од 22.01.1998.године, и решава да тужилац нема својство ратног војног инвалида нити право на личну инвалиднину од дана доношења овог решења.

У тужби поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и наводи да приликом доношења оспореног решења тужени је учинио битне повреде правила поступка које су утицале на коначно решење и то члана 240. Закона о општем управном поступку, члан 199. став 2. закона, члан 132. и 180. Закона о општем управном поступку. Истиче да је решењем од 22.01.1998.године тужиоцу било признато својство ратног војног инвалида X групе са 20% инвалидитета и право на личну инвалиднину. Међутим решењем од 16.12.2013.године поновљен је поступак окончан напред наведеним решењем и наведено решење укинато, а као разлог понављања поступка тужени орган је навео сазнање да за нове чињенице и доказе и

позвао се на члан 239.ЗУП-а а до нових чињеница и доказа је дошао тим клинике за психијатрију ВМА који у налазу и мишљењу од 28.09.2010.године закључио да нема дијагнозе посттрауматског стресног поремећаја, те да је тужилац у међувремену оздравио. Указује да поступак окончан решењем од 22.01.1998. не може се поновити обзиром да је за коришћење овог ванредног правног средства истекао субјективан рок. Наиме понављање поступка по напред наведеном члану може трајати у субјективном року од месец дана када се ове чињенице могу изнети, а тужени је за нове чињенице сазнао 28.09.2010. Даље наводи да је тим за психијатрију ВМА дао налаз на основу хоспиталног прегледа тужиоца који је произвољан и нетачан јер тужилац никада није хоспитализован или стационарно лечен на ВМА нити у било којој другој здравственој установи, а на коју се тужени позива. Из образложења оспореног решења се може закључити да је у управном поступку изведен доказ вештачењем и да је другостепена лекарска комисија дала налаз и мишљење број 541 од 10.12.2013.године али да тужιοц није имао могућности да се наведеним налазом упозна нити да буде обавештен у току поступка а наведени налаз није му ни достављен. Даље напомиње да је тужени закључио да код тужиоца нема ПТСП-а те ставља ван снаге налазе којима је овај поремећај дијагностикован, а тужилац је лечен од тога више од 15 година. Сматра да је оваквим поступањем туженог органа закон погршно примењен на његову штету. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове поступка је тражио.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је оспорено решење донео након што је стекао могућност да употреби нови доказ, који органу није био поднет и употребљен у ранијем поступку, а који сам и у вези са већ изведеним и употребљеним доказима доводи до друкчијег решења односно до друкчије утврђеног чињеничног стања у односу на оно које је утврђено у време доношења укинутог решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 580-02-3566/97-07 од 22.01.1998.године. Наиме, Тим Клинике за психијатрију Војномедицинске академије је након психијатријске опсервације и испитивања именованог, у налазу и мишљењу број протокола: 233 од 28.09.2010. године, дао налаз чији је закључак да се код тужиоца не постои нити је постојала болест која може бити основ за признавање својства ратног војног инвалида. Како је садржина наведеног налаза и мишљења Тима Клинике за психијатрију Војномедицинске академије у Београду, указала на чињенице које нису биле познате приликом одлучивања и доношења решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије од 21.09.2004. године, то је тужени, као надлежни орган, по службеној дужности покренуо понављање поступка сходно одредби члана 239. тачка 1, члана 240., члана 245. став 2. и члана 247 став 2. Закона о општем управном поступку, а у смислу одредбе члана 114. став 1. истог закона, ради заштите јавног интереса, при чему је благовременост рока за понављање поступка утврђена на основу члана 92. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. У поновљеном поступку, тужени орган је затражио мишљење Лекарске Комисије за преглед лица обухваћених Законом о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, која даје налаз и мишљење органу који решава у другостепеном поступку да, као надлежни орган вештачења из члана 83. закона, да изјашњење о наведеном налазу и мишљењу Тима за

психијатрију Војномедицинске академије и да, уколико исти прихвати, преиспита своје раније налазе и мишљења, односно постојање војног инвалидитета код тужиоца по наведеном основу. Комисија је дала свој налаз и мишљење број 541 од 10.12.2013. године, из кога се види да код тужиоца не постоји војни инвалидитет у налазу оцени и мишљењу наведено је да исто донето на основу увида у медицинску документацију, а посебно налаза ВМА Клинике за психијатрију на основу субјективних сметњи које износи и цитираних налаза јасно је да не постоји узрочно последична веза између ранијег трауматизма и наведених сметњи, чиме се стављају ван снаге налази другостепене Комисије.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 29/98, 25/2000 и "Службени гласник РС", бр. 101/2005, 111/09), прописано је да се поступак за решавање о правима по овом закону, окончан решењем против кога нема редовног правног средства у управном поступку, може обновити по истеку рокова предвиђених за обнову поступка у савезном закону којим се уређује општи управни поступак. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да ако је предлог за обнову поступка поднесен у року од 5 година од дана достављања решења странци, у поступку обнове примењују се прописи који су важили у време доношења решења, а ако је предлог поднесен по истеку тог рока примењују се прописи који важе у време подношења предлога за обнову поступка.

Одредбом члана 93. истог закона, прописано је да се решење о правима по овом закону, које је постало коначно у управном поступку, може укинути по праву надзора, ако је њиме повређен закон у корист појединца, а на штету друштвене заједнице и по протеку рока предвиђеног савезним законом којим се уређује општи управни поступак.

Код оваквог стања ствари, тумачењем цитираних законских одредаба, произлази да је оспорено решење донето у поновљеном поступку, као ванредном правном средству у управном поступку завршеном коначним решењем, при чему је обнова поступка спроведена по одредбама Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, чија је специфичност у томе што се понављање може вршити и по протеку субјективног, али и објективног рока за понављање поступка од пет година, прописаног одредбама Закона о општем управном поступку. Међутим, за примену овог института морају бити испуњени посебни услови за понављање поступка из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, према коме ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити, ако се сазна за нове чињенице или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења да су те чињенице односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија одржаној дана 27.06.2014. године, налаз и мишљење тима Клинике за психијатрију Војномедицинске академије у Београду, према којем не постоји, нити је постојала болест која може бити основ за признавање својства ратног војног инвалида, не представља нови доказ на основу кога се по службеној дужности може дозволити понављање поступка окончаног правноснажним решењем о признању својства ратног војног инвалида заснованим на оцени, налазу и мишљењу Другостепене лекарске комисије, као надлежног органа вештачења.

Наиме, понављање поступка може се покренути само ако су у време вођења ранијег поступка постојале чињенице за које орган није знао и које странка није без своје кривице била у стању да изнесе, па нису ни узете у обзир приликом утврђивања релевантног чињеничног стања, са циљем да се накнадним изношењем тих чињеница,

односно подношењем нових доказа, створи прилика за употпуњавање, односно мењање раније утврђеног чињеничног стања, на подлози чега се може донети и евентуално, различита одлука од оне којом је окончан редовни поступак.

Како из наведеног следи да се решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, број 580-02-3566/97-07 од 22.01.1998. године укида, зато што је тужени у поновном поступку по основу накнадне оцене Тима Клинике за психијатрију ВМА, сачињеног дана 28.09.2010. године, утврдио да код тужиоца не постоји нити је постојала болест која може бити основ за признавање својства ратног војног инвалида, то Управни суд налази да нису били испуњени услови за понављање поступка, јер се обнова поступка може извршити само ако се после доношења коначног и правноснажног решења употребе нови докази, односно утврде нове чињенице. Накнадна оцена Тима Клинике за психијатрију Војномедицинске академије није, наиме, нови доказ из наведеног члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, јер су управни органи тај доказ могли да изведу и при ранијој оцени постојања услова за признавање својства ратног војног инвалида тужиоцу, али то нису учинили.

Са изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, („Службени гласник РС бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлукум о трошковима спора суд је донео на основу члана 66 и 67 Закона о управним споровима, и члана 153 и 154 Закона о парничном поступку (“ Службени гласник РС” број 72/11...55/14) који се примењује на основу члана 74 Закона о управним споровима, па тужиоцу који је успео у спору досудио трошкове спора на име састава тужбе износ од 16.500,00 по тарифном броју 13 у вези са тарифним бројем 42 став 1. тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“ Службени лист РС бр.121/12) и одлучио као у II диспозитива пресуде, трошкове судских такси тужилац није имао у складу са чланом 5 Закона о судским таксама (“ Службени гласник РС бр. 28/94...93/12) због чега му накнада на име ових трошкова није призната.

Предмет није враћен туженом органу на поновни поступак и одлучивање, будући да је суд утврдио да нису ни били испуњени законом прописани услови за покретање понављања поступка окончаног правоснажним решењем Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, број 580-02-2493/2004-11 од 21.09.2004. године.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.04.2016.године I-4 У 749/14

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић